

**Цитування:**

Галан О. М., Головей В. Ю. Теоретико-методологічні засади дослідження діяльності національно-культурних товариств у часи незалежності України. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв* : наук. журнал. 2025. № 3. С. 65–70.

Halan O., Holovey V. (2025). Theoretical and Methodological Foundations for the Study of the Activities of National-Cultural Societies during Ukraine's Independence. *National Academy of Managerial Staff of Culture and Arts Herald: Science journal*, 3, 65–70 [in Ukrainian].

*Галан Ольга Миколаївна,*  
аспірантка кафедри культурології  
Волинського національного університету  
імені Лесі Українки  
<https://orcid.org/0000-0002-2392-0200>  
[ohalan@lpc.ukr.education](mailto:ohalan@lpc.ukr.education)

*Головей Вікторія Юрївна,*  
докторка філософських наук,  
професорка кафедри культурології  
Волинського національного університету  
імені Лесі Українки  
<https://orcid.org/0000-0002-8224-5970>  
[V\\_golovey@ukr.net](mailto:V_golovey@ukr.net)

## ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНИХ ТОВАРИСТВ У ЧАСИ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

**Мета дослідження** – концептуалізація основних понять і методологічних підходів до вивчення діяльності національно-культурних товариств у період незалежності України в контексті міжкультурної взаємодії. **Методологія дослідження** ґрунтується на міждисциплінарному синтезі культурології, історичних наук, соціології, політології та культурної антропології, що дозволяє розглядати національно-культурні товариства як багатовимірне явище. У науковій розвідці застосовано загальнонаукові методи (аналіз і синтез, індукція та дедукція, узагальнення, порівняння), а також спеціальні: історико-типологічний, системний, компаративний, структурно-функціональний, контент-аналіз. **Наукова новизна** полягає в уточненні понятійного апарату, необхідного для культурологічного аналізу діяльності національно-культурних товариств у контексті міжкультурної взаємодії та в обґрунтуванні міждисциплінарної стратегії соціокультурної аналітики, що інтегрує здобутки культурології, етнології, соціології, історії і культурної антропології. Запропоновано авторську модель аналізу діяльності національно-культурних товариств як інституцій, що одночасно виконують функції збереження культурної ідентичності, популяризації етнічної спадщини та сприяння інтеграції спільнот у громадянське суспільство. **Висновки.** Дослідження національно-культурних товариств в Україні вимагає міждисциплінарного підходу, що поєднує порівняльно-історичний, структурно-функціональний та культурно-антропологічний аналіз. Такі товариства виконують роль зберігачів етнічної ідентичності, популяризаторів культурної спадщини та активних учасників громадянського суспільства й міжкультурного діалогу. Сучасні виклики зумовлюють необхідність оновлення стратегій їх підтримки та формування ефективного партнерства між державою, громадським сектором і локальними ініціативами.

**Ключові слова:** методологія, соціокультурна аналітика, національно-культурні товариства, культурна ідентичність, міжкультурна взаємодія.

*Halan Olha, Postgraduate Student, Department of Cultural Studies, Lesya Ukrainka Volyn National University; Holovey Viktoriia, Doctor of Philosophy, Professor, Department of Cultural Studies, Lesya Ukrainka Volyn National University*

### Theoretical and Methodological Foundations for the Study of the Activities of National-Cultural Societies during Ukraine's Independence

**The purpose of this study** is to conceptualise the key notions and methodological approaches to examining the activities of national-cultural societies during the period of Ukraine's independence in the context of intercultural interaction. **Research Methodology.** The methodology is based on an interdisciplinary synthesis of cultural studies, history, sociology, political science, and cultural anthropology, which makes it possible to view national-cultural societies as a multidimensional phenomenon. The study employs general scientific methods (analysis and synthesis, induction and deduction, generalisation, comparison) as well as specific methods: historical-typological, systemic, comparative, structural-functional, and content analysis. **Scientific Novelty.** The novelty of this research lies in the clarification of the conceptual framework necessary for a cultural studies analysis of national-cultural societies in the context of intercultural interaction, as well as in the substantiation of an interdisciplinary strategy for socio-cultural analytics that integrates the achievements of cultural studies, ethnology, sociology, history, and cultural anthropology. An original analytical model is proposed for examining national-cultural societies as institutions that simultaneously preserve cultural identity, promote ethnic heritage, and facilitate the integration of communities into civil society.

**Conclusions.** The study of national-cultural societies in Ukraine requires an interdisciplinary approach combining comparative-historical, structural-functional, and cultural-anthropological analyses. Such societies serve as custodians of ethnic identity, promoters of cultural heritage, and active participants in civil society and intercultural dialogue. Current challenges necessitate updating strategies for their support and fostering effective partnerships between the state, the civic sector, and local initiatives.

**Keywords:** methodology, socio-cultural analytics, national-cultural societies, cultural identity, intercultural interaction.

Актуальність теми дослідження. Проголошення незалежності України надало потужний імпульс розвитку національно-культурних товариств та їх поступовому перетворенню на дієвих агентів міжкультурної взаємодії в сучасному українському суспільстві. Їх діяльність сприяє не лише збереженню етнічної ідентичності, а й формуванню простору культурного діалогу між представниками різних етносів. Водночас аналітичне дослідження цієї діяльності в контексті сучасної соціально-політичної та культурної ситуації має враховувати низку важливих чинників, передусім, таких як прискорення соціокультурної динаміки внаслідок суперечливої взаємодії тенденцій глобалізації та локалізації, поширення нових різновидів міжкультурної комунікації (цифрові мережі), інтенсифікація міграційних процесів, а головне, наростання нестабільності й невизначеності в умовах війни з російським агресором. Зазначені чинники актуалізують потребу переосмислення традиційних теоретичних підходів і розробки оновленої методологічної стратегії дослідження основних напрямків діяльності національно-культурних товариств, що дозволить простежити динаміку їх соціокультурних функцій, виявити існуючі проблеми і труднощі, спрогнозувати тенденції подальшого розвитку.

Мета дослідження – концептуалізація основних понять та методологічних підходів до вивчення діяльності національно-культурних товариств у період незалежності України в контексті міжкультурної взаємодії.

Аналіз досліджень та публікацій. Проблематика діяльності національно-культурних товариств активно вивчається істориками, культурологами, політологами, соціологами. Леся Ковач [6] досліджує правові засади їх функціонування, взаємодію з органами влади, проблеми фінансування, організаційної підтримки та нормативної неврегульованості, а також регіональні відмінності й внутрішню конкуренцію в межах однієї етнічної спільноти. Михайло Багмет і Людмила Ляпіна [9] підкреслюють роль товариств як інституцій міжетнічного спілкування, етнічної мобілізації та громадянської інтеграції, використовуючи

порівняльний аналіз діяльності польських, єврейських, грецьких, німецьких, російських та ромських об'єднань, з акцентом на координативні та лінгвістичні труднощі.

Методологічний вимір цієї проблематики висвітлюють праці В. Євтуха [4], А. Леонової [8], О. Рафальського [11], В. Ількович [5], які окреслюють стратегічні напрями культурної самореалізації етнічних меншин. Особливо слід відзначити вагомий науковий доробок Світлани Шульги [17;18], яка комплексно досліджує ідентичність волинських чехів, акцентуючи на ролі культурної спадщини та історичної пам'яті. Цінними в методологічному аспекті є напрацювання Поліни Герчанівської, яка пропонує системний підхід і моделі аналізу міжкультурної взаємодії, що пояснюють механізми культурного діалогу в багатонаціональних регіонах [1; 2]. Огляд наукової літератури засвідчує зростання інтересу до локальних аспектів міжетнічної взаємодії, водночас методологічне підґрунтя дослідження діяльності національно-культурних товариств потребує подальшого переосмислення відповідно до сучасних реалій.

Виклад основного матеріалу. Національно-культурні товариства є не лише трансляторами етнокультурної спадщини, а й активними учасниками міжкультурного діалогу. У цьому контексті їх варто розглядати як особливі соціокультурні інституції, що поєднують ознаки громадських організацій, освітніх центрів і представницьких структур етнічних спільнот. У діяльності таких об'єднань поєднуються функції культурної репрезентації, просвітництва, адвокації прав меншин, а також неформальної дипломатії. У глобальному контексті недержавні організації, зокрема національно-культурні товариства, стають впливовими акторами світової політики та культурної дипломатії. Вони здатні мобілізувати ресурси, розвивати громадянську активність діаспор, але водночас можуть створювати ризики політичного втручання, як у випадку з угорською діаспорою на Закарпатті. Сучасний етап розвитку цих товариств засвідчує їхню зростаючу роль у зміцненні культури толерантності та збереженні етнокультурного розмаїття. Державні програми, міжнародні

проекти, що ґрунтуються на принципах інтеркультуралізму, сприяють цим процесам, хоча ефективність значною мірою залежить від активності самих громад.

Досвід товариств сприяє формуванню «культури діалогу» та розширенню практик участі в житті полікультурного суспільства. Теоретичне осмислення цього досвіду вимагає визначення ключових понять, що лежать в основі міжкультурних досліджень. Одним із базових є поняття «національно-культурне товариство» – громадські добровільні об'єднання, що створюються й діють для реалізації культурно-освітніх мовних, релігійних, інформаційних та інших соціальних потреб представників етнонаціональних спільнот України. Створення й діяльність товариств пов'язані зі становленням громадянського суспільства, з розвитком різноманітних форм громадянської самодіяльності [10, 105].

У цьому ж контексті важливим є поняття «етнічна спільнота», що позначає стійке соціальне утворення, члени якого ідентифікують себе як спільноту за походженням, культурою, історичною пам'яттю, релігією та мовою. «Етнічні спільноти відіграють важливу роль у соціальному прогресі. Їхня значущість виявляється у такому: є одними з найдавніших соціальних утворень; становлять собою численні групи індивідів; оскільки етноси є носіями специфічних соціокультурних цінностей, історичного досвіду, вони відіграють важливу роль у соціалізації і окремих індивідів, і соціальних груп; беруть активну участь у політичних, культурних, економічних процесах і є, отже, однією з найважливіших соціальних складових суспільства» [12, 72]. Саме етнічна спільнота формує підґрунтя для виникнення національно-культурного товариства, яке виконує функції збереження та актуалізації цієї етнічної ідентичності в умовах багатокультурного суспільства.

Вивчення діяльності національно-культурних товариств в умовах незалежності України потребує звернення до провідних концептів сучасної гуманітаристики. Передусім, це поняття культурної ідентичності, яке охоплює багатовимірні процеси самоусвідомлення індивіда або спільноти як частини певної культури. Відомий британський дослідник Стюарт Голл [21] трактує культурну ідентичність не як сталу, а як динамічну конструкцію, що формується через дискурси, досвід, пам'ять і взаємодію з «іншими». У свою чергу, Юрген

Хабермас [16] наголошує на важливості комунікативної дії у формуванні ідентичностей у демократичному суспільстві: ідентичність не задана, а формується у процесі суспільного діалогу, що є особливо актуальним для мультикультурної України.

Важливе методологічне значення має концепт міжкультурного діалогу. Цей термін активно розробляється в рамках програм ЮНЕСКО, де він розуміється як процес взаємодії між культурами, що базується на взаємній повазі, рівності та відкритості до порозуміння. Особливу увагу варто приділити методологічним підходам, які розробляє українська дослідниця П. Герчанівська. У її працях акцент зроблено на діалогічності культури, аксіологічній природі міжетнічних комунікацій і розумінні культурного простору як багатоголоного. Це дозволяє розглядати міжкультурну взаємодію не лише як механізм співіснування, а як процес творення нової якості громадянського співжиття на основі рівності, взаємоповаги та відкритості до «іншого».

Як зазначає П. Герчанівська, процес взаємодії культур супроводжується напругою між прагненням до автономного розвитку та зближенням, що створює ризик дисбалансів у соціокультурній динаміці [1]. У цьому контексті національно-культурні товариства виступають не лише як механізми збереження етнічної ідентичності, а й як суб'єкти культурного посередництва в умовах глобалізації, де толерантність і відкритість до Іншого є ключовими для ефективної комунікації. Науковиця підкреслює значення позитивної культурної ідентичності, що базується на діалозі, а не протиставленні, і сприяє прийняттю культурного розмаїття. Діяльність таких спільнот є прикладом «м'якого мультикультуралізму», який визнає цінність локальних культур при одночасному функціонуванні у загальнонаціональному просторі. Вони здатні адаптуватися до викликів глобалізації, зберігаючи автентичність і формуючи політику міжкультурного співжиття. Методологічним підґрунтям дослідження цієї діяльності є теорія систем, яка, за П. Герчанівською, дозволяє розглядати національно-культурні товариства як складні відкриті соціокультурні системи, що взаємодіють із зовнішнім середовищем, адаптуються та продукують нові структурні форми [2, 111]. Кожен елемент (освітній, символічний, організаційний) виконує специфічну функцію, а взаємозв'язки між ними та із зовнішніми структурами

визначають ефективність діяльності та здатність до саморозвитку.

Така багатофункціональність діяльності національно-культурних товариств обумовлює необхідність застосування міждисциплінарної стратегії соціокультурної аналітики, що органічно синтезує елементи культурологічного, історичного, соціологічного, культурно-антропологічного та нормативно-правового аналізу. Ця стратегія дає змогу всебічно осмислити природу, функції та суспільну роль цих інституцій, дослідити етапи їх становлення, символічні практики, моделі культурної ідентичності та традиційні форми самоорганізації етносів, а також простежити їхню участь у формуванні громадянського суспільства й культурної політики держави. Міждисциплінарний підхід дозволяє вивчати механізми культурного обміну, взаємозбагачення традицій та адаптації національних спільнот до умов сучасного міського простору, подолати фрагментарність у трактуванні їхньої ролі, здійснювати порівняльний аналіз українського і зарубіжного досвіду й виробляти практичні рекомендації щодо підтримки й оптимізації діяльності таких структур.

Особливо цінним у контексті міждисциплінарності є застосування синергетичної моделі, в якій національно-культурне товариство постає як самоорганізована система. Такі системи, за П. Герчанівською здатні породжувати нові якості через внутрішній конфлікт порядку і хаосу, що є типовим для багатокультурного середовища [2, 113]. У процесі культурної взаємодії національно-культурні товариства не лише зберігають традицію, а й створюють нові соціокультурні сенси. Це робить їх активними агентами трансформації – структурами, здатними ініціювати креативні зміни в суспільстві, зберігати та поглиблювати рівень культурної ідентичності, брати участь у міжетнічному діалозі та формувати стійке середовище взаємоповаги.

У міждисциплінарному дослідженні національно-культурних товариств доцільним є поєднання порівняльно-історичного, структурно-функціонального та культурно-антропологічного підходів. Порівняльно-історичний аналіз дозволяє простежити трансформації статусу та функцій таких об'єднань у різних історичних епохах: від радянського періоду з його політикою етнічної уніфікації до доби незалежності, коли етнокультурне розмаїття отримало нові можливості інституалізації. Структурно-функціональний аналіз дає змогу виявити внутрішню організацію товариств, розподіл

ролей та функцій, канали комунікації та механізми впливу на громаду. У свою чергу, культурно-антропологічний підхід дозволяє глибше осмислити і традиційні символічні практики, і особливості сучасних форм міжкультурної взаємодії в глобальному комунікаційному просторі Інтернету, а також повсякденні форми підтримки й трансляції ідентичності та культурної пам'яті в межах конкретних етнічних спільнот.

Серед сучасних напрацювань в царині культурної антропології привертає увагу доробок К. Гірца, який запропонував концепцію «насиченого опису» для створення інтерпретативної теорії культури, де наголос робиться на семіотичній та герменевтичній інтерпретації культурно-символічних значень, що визначають особливості стилю життя та поведінки етнічних спільнот [20]. Цей підхід дозволяє досліджувати діяльність національно-культурних товариств як процес символічного продукування і трансляції культурних смислів у просторі публічності. В цьому ж контексті значний евристичний потенціал має, на нашу думку, міждисциплінарний метод культурної аналітики, розроблений американським дослідником цифрової культури Л. Мановичем. Він ґрунтується на розроблених автором принципах аналізу великого масиву культурних даних (big data), інтегруючи антропологію медіа й дослідження цифрової культури [23]. Використання цього методу дозволить вивчити особливості сучасних форм міжкультурної медіакommunікації, зокрема й різноманітні презентації діяльності національно-культурних товариств на інтернет-сайтах і в соціальних мережах.

Для збирання та аналізу емпіричного матеріалу культурно-антропологічний підхід передбачає використання методів польових досліджень (якісних і кількісних) як збір первинних даних безпосередньо в середовищі національно-культурних товариств, що дозволяє вийти за межі декларативного рівня й дослідити живий досвід їх діяльності: в яких формах культурної активності вони беруть участь, як вони інтерпретують свою ідентичність, взаємодіють з іншими спільнотами, інтегруються в локальні й національні контексти тощо. Серед якісних методів доцільно використовувати спостереження, інтерв'ю та біографічний метод; серед кількісних – опитування, аналіз статистичних даних, мережевий аналіз та ін. Емпіричні дані, здобуті таким шляхом, слугують важливим джерелом для розуміння внутрішньої логіки функціонування спільнот, особливостей їх структури, функціонування та

динаміки розвитку, характеру взаємодії між індивідами або групами [22].

У сучасній культурології з цією метою активно використовується контент-аналіз, що розглядається як провідний метод вивчення змісту культурних текстів і артефактів для виявлення закономірностей, ідей, цінностей і тенденцій, що відображають стан культури. Поєднання контент-аналізу з історико-порівняльним, структурно-функціональним, системним та культурно-антропологічним підходами створює методологічну основу для комплексного вивчення національно-культурних товариств як динамічних соціокультурних систем. Етнологічні методи доповнюють кількісні результати якісними даними з інтерв'ю, спостережень і польових досліджень, що поглиблює розуміння їхньої ролі у збереженні ідентичності та міжкультурному діалозі.

Наукова новизна статті полягає в тому, що уточнено концептуальний апарат для аналізу діяльності національно-культурних товариств у контексті міжкультурної взаємодії, обґрунтовано комплексний міждисциплінарний підхід, який інтегрує здобутки культурології, етнології, соціології, історії та культурної антропології, а також запропоновано авторську модель оцінки функціонування цих інституцій як суб'єктів збереження культурної ідентичності, популяризації етнічної спадщини та сприяння інтеграції спільнот у громадянське суспільство.

Висновки. У підсумку зазначимо, що дослідження діяльності національно-культурних товариств в умовах незалежної України потребує міждисциплінарного синтезу порівняльно-історичного, структурно-функціонального та культурно-антропологічного підходів. Така міждисциплінарна стратегія соціокультурної аналітики ґрунтується на методологічних принципах теорії систем та системного аналізу (зокрема синергетичного аспекту), на концептах культурної ідентичності й міжкультурного діалогу із урахуванням відповідних міжнародно-правових норм. Вона націлена на розгляд національно-культурних товариств як інституцій, що одночасно виконують функції збереження культурної ідентичності, популяризації етнічної спадщини та сприяння інтеграції спільнот у громадянське суспільство. Це дає змогу аналізувати національно-культурні товариства не лише як зберігачів/гарантів збереження етнічної самобутності, а й як активних суб'єктів громадянського суспільства та посередників у

міжкультурному діалозі на перетині сфер політичної участі, культурної репрезентації та соціальної інтеграції.

Сучасні виклики, такі як війна, глобалізація, цифровізація, міграційні процеси, прискорюють трансформацію моделей культурної комунікації та потребують оновлення стратегії підтримки національно-культурних товариств. Їх подальше дослідження має бути спрямоване на розробку ефективних механізмів партнерства між державою, громадянським суспільством та локальними етнічними ініціативами з метою збереження культурної спадщини та розвитку міжетнічної солідарності.

### Література

1. Герчанівська П. Е. Модель культурологічного дослідження в парадигмі теорії систем. *Українські культурологічні студії*. 2017. С. 19–22. DOI: <https://doi.org/10.17721/UCS.2017.1.04>.
2. Герчанівська П. Е. Сучасні моделі міжкультурної взаємодії. *Культура народів Причорномор'я*. 2013. № 259. С. 110–114.
3. Головей В. Ю., Цапак М. Й. Теоретико-методологічні засади дослідження кроскультурних впливів у традиційному танцювальному мистецтві. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*. 2023. № 1. С. 15–22.
4. Євтух В. Б. Біобібліографічне видання. Київ : Академвидав, 2010. 456 с.
5. Ількович В. Діяльність польських громадських культурних організацій в Україні у 1991–2014 рр. : дис. ... д-ра філософії: 032. Київ, 2022. 275 с. URL: <https://chtivo.org.ua/uploads/posts/ files/3/2/5/8/3/32583.pdf> (дата звернення: 28.07.2025).
6. Ковач Л. Л. Національно-культурні товариства України: сучасний стан та проблеми розвитку. *Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України*. 2008. № 40. С. 97–107. URL: [https://apiend.gov.ua/wp-content/uploads/2018/07/kovach\\_natsionalno.pdf](https://apiend.gov.ua/wp-content/uploads/2018/07/kovach_natsionalno.pdf) (дата звернення: 05.08.2025).
7. Колосок Т. С. Роль соціокультурних стереотипів у процесі міжкультурної взаємодії (крізь призму українсько-чеської взаємодії у ХХ ст.). *Наук. вісник Волин. нац. ун-ту ім. Лесі Українки. Філософські науки*. 2007. № 8. С. 40–46.
8. Леонова А. О. Оптимізація механізмів державного регулювання етнокультурних процесів в Україні : автореф. дис. ... д-ра наук з держ. упр.: 25.00.02. Нац. акад. держ. упр. при Президентові України. Київ, 2004. 36 с.
9. Ляпіна Л., Багмет М. Міжкультурна взаємодія громадських об'єднань етнospільнот України. *Політичний менеджмент*. 2002. № 2. С. 68–76. URL: [https://apiend.gov.ua/wp-content/uploads/2018/07/bagmet\\_mizkultura.pdf](https://apiend.gov.ua/wp-content/uploads/2018/07/bagmet_mizkultura.pdf) (дата звернення: 27.07.2025).
10. Овчаренко В. П., Овчаренко П. Д. Товариства Національно-Культурні В Україні. URL: [http://www.history.org.ua/? termin=Tovarystva\\_natsionalno](http://www.history.org.ua/? termin=Tovarystva_natsionalno) (дата звернення: 28.07.2025).
11. Рафальський О. О. Національні меншини України в ХХ столітті: історіографія : дис. ... д-ра іст. наук: 07.00.06 / Ін-т політичних і етнонаціональних досліджень НАН України. Київ, 2001. 462 с.

12. Римаренко Ю. І. Етнодержавознавство: теоретико-методологічні засади. Київ : Ін-т держави і права НАНУ, 2001. 263 с.
13. Романюк Л. Б. Теоретичні та методологічні проблеми дослідження міжетнічної комунікації у сфері культури і мистецтва. *Культура і сучасність*. 2022. № 1. С. 70–75.
14. Сапожнік О. В. Культурологічний зміст поняття ідентичності. *Мистецтвознавчі записки*. 2019. Вип. 35. С. 27–33.
15. Танчер В. Культурна ідентичність в полікультурному суспільстві. *Міжнародні відносини: теоретико-практичні аспекти*. 2019. С. 271–285. DOI: <https://doi.org/10.31866/2616-745x.4.2019.177657>.
16. Хабермас Ю. Громадянство і національна ідентичність. Умови громадянства : зб. ст. / під ред. Варта ван Стінбергена. Київ, 2005. С. 49–70 URL: <http://litopys.org.ua/rizne/haiber.htm> (дата звернення: 20.07.2025).
17. Шульга С. Волинські чехи: національна ідентичність та історична пам'ять. *Історичні і політологічні дослідження. Трансформації історичної пам'яті*. 2018. С. 109–116. URL: <https://www.istvolyn.info/post/1976> (дата звернення: 20.07.2025).
18. Шульга С. Чехи-іммігранти на Волині: регіональна модель етнічної ідентичності. *Zaporizhzhia Historical Review*. 2022. Vol. 6(58). С. 159–166. DOI: <https://doi.org/10.26661/zhv-2022-6-58-15>.
19. Юськів Б. М. Контент-аналіз. Історія розвитку і світовий досвід : монографія. Рівне : Перспектива, 2006. 256 с.
20. Geertz C. The Interpretation of Cultures. New York : Basic Books, 1973. URL: <https://surl.li/engxwm> (дата звернення: 28.07.2025).
21. Hall S. Introduction: Who Needs 'Identity'? Questions of Cultural Identity. London : SAGE, 1996. DOI: <https://doi.org/10.4135/9781446221907.n1>.
22. Lee S. Understanding NGOs in Cultural Anthropology. 27 May 2025. URL: <https://surl.li/ssooao> (дата звернення: 08.10.2024).
23. Manovich L. Cultural Analytics. Cambridge, Massachusetts, London: The MIT Press, 2020. 330 p. URL: <https://drive.google.com/file/d/1NuSQcqqZk4sToU3EfeFmq1jPC36hU58/view> (дата звернення: 08.10.2024).

## References

1. Herchanivska, P. E. (2017). Model of cultural studies research in the paradigm of systems theory. *Ukrainian Cultural Studies*, 19–22. <https://doi.org/10.17721/UCS.2017.1.04> [in Ukrainian].
2. Herchanivska, P. E. (2013). Modern models of intercultural interaction. *Culture of the Peoples of the Black Sea Region*, (259), 110–114 [in Ukrainian].
3. Holovey, V. Yu., & Tsapiak, M. Y. (2023). Theoretical and methodological foundations of studying cross-cultural influences in traditional dance art. *Bulletin of the National Academy of Managerial Staff of Culture and Arts*, (1), 15–22 [in Ukrainian].
4. Evtukh, V. B. (2010). Biobibliographic edition. *Akademvydav* [in Ukrainian].
5. Ilkovych, V. (2022). Activities of Polish public cultural organizations in Ukraine in 1991–2014. Doctoral dissertation. Kyiv. Retrieved from: <https://chtivo.org.ua/uploads/posts/files/3/2/5/8/3/32583.pdf> [in Ukrainian].
6. Kovach, L. L. (2008). National-cultural societies of Ukraine: current state and problems of development. *Scientific Notes of the Institute of Political and Ethno-National Studies of I. F. Kuras, NAS of Ukraine*, (40), 97–107. Retrieved from: [https://ipiend.gov.ua/wp-](https://ipiend.gov.ua/wp-content/uploads/2018/07/kovach_natsionalno.pdf)

- [content/uploads/2018/07/kovach\\_natsionalno.pdf](https://ipiend.gov.ua/wp-content/uploads/2018/07/kovach_natsionalno.pdf) [in Ukrainian].
7. Kolosok, T. S. (2007). The role of socio-cultural stereotypes in intercultural interaction (through the prism of Ukrainian-Czech interaction in the 20th century). *Scientific Bulletin of Lesya Ukrainka Volyn National University. Philosophical Sciences*, (8), 40–46 [in Ukrainian].
8. Leonova, A. O. (2004). Optimisation of mechanisms of state regulation of ethno-cultural processes in Ukraine. Extended abstract of Doctoral dissertation. Kyiv [in Ukrainian].
9. Liapina, L., & Bahmet, M. (2002). Intercultural interaction of public associations of ethnic communities of Ukraine. *Political Management*, (2), 68–76. Retrieved from: [https://ipiend.gov.ua/wp-content/uploads/2018/07/bahmet\\_mizkultura.pdf](https://ipiend.gov.ua/wp-content/uploads/2018/07/bahmet_mizkultura.pdf) [in Ukrainian].
10. Ovcharenko, V. P., & Ovcharenko, P. D. (n.d.). National-cultural societies in Ukraine. Retrieved from: [http://www.history.org.ua/?termin=Tovarystva\\_natsionalno](http://www.history.org.ua/?termin=Tovarystva_natsionalno) [in Ukrainian].
11. Rafalskyi, O. O. (2001). National minorities of Ukraine in the 20th century: historiography. Doctoral dissertation. Kyiv [in Ukrainian].
12. Rymarenko, Yu. I. (2001). Ethno-state studies: theoretical and methodological foundations. *Institute of State and Law of NASU* [in Ukrainian].
13. Romaniuk, L. B. (2022). Theoretical and methodological problems of studying interethnic communication in the field of culture and art. *Culture and Modernity*, (1), 70–75 [in Ukrainian].
14. Sapozhnik, O. V. (2019). Cultural meaning of the concept of identity. *Art Studies Notes*, (35), 27–33 [in Ukrainian].
15. Tancher, V. (2019). Cultural identity in a multicultural society. *International Relations: Theoretical and Practical Aspects*, 271–285. DOI: <https://doi.org/10.31866/2616-745x.4.2019.177657> [in Ukrainian].
16. Habermas, J. (2005). Citizenship and national identity. In W. van Steenbergen (Ed.), *Conditions of Citizenship: Collected Papers*, 49–70. Kyiv. Retrieved from: <http://litopys.org.ua/rizne/haiber.htm> [in Ukrainian].
17. Shulha, S. (2018). Volyn Czechs: national identity and historical memory. *Historical and Political Studies: Special Issue 'Transformations of Historical Memory'*, 109–116. Retrieved from: <https://www.istvolyn.info/post/1976> [in Ukrainian].
18. Shulha, S. (2022). Czech immigrants in Volyn: Regional model of ethnic identity. *Zaporizhzhia Historical Review*, 6 (58), 159–166. DOI: <https://doi.org/10.26661/zhv-2022-6-58-15> [in Ukrainian].
19. Yuskiv, B. M. (2006). Content analysis. *History of development and world experience*. *Perspektyva* [in Ukrainian].
20. Geertz, C. (1973). *The Interpretation of Cultures*. Basic Books. Retrieved from: <https://surl.li/engxwm> [in English].
21. Hall, S. (1996). Introduction: Who Needs 'Identity'? In *Questions of Cultural Identity*. SAGE. DOI: <https://doi.org/10.4135/9781446221907.n1> [in English].
22. Lee, S. (2025, May 27). Understanding NGOs in Cultural Anthropology. Retrieved from: <https://surl.li/ssooao> [in English].
23. Manovich, L. (2020). *Cultural Analytics*. The MIT Press. Retrieved from: <https://drive.google.com/file/d/1NuSQcqqZk4sToU3EfeFmq1jPC36hU58/view> [in English].

Стаття надійшла до редакції 01.08.2025  
Отримано після доопрацювання 03.09.2025  
Прийнято до друку 11.09.2025  
Опубліковано 30.09.2025